

care sunt netoți sau cu mintea scurtă, ca și peștii. Și această prostie a lor îi conduce în final către moartea sufletească și trupească, precum foarte frumos și corect profetește Sfânta Scriptură, zicând: *Învățătura celui înțelept este izvor de viață, ca să putem scăpa de cursele morții* (Pilde 13, 14).

Oamenii proști și lumești mor exact așa cum mor și insectele care, zburând libere încolo și-ncoace, nu sunt atente și brusc se încurcă în plasa păianjenului, care le pândește în apropiere. Și, îndată ce vreo insectă se încurcă în pânza lui, el aleargă cu o viteză uimitoare, o înșfacă și o mănâncă. Insecta își plătește neatenția și negrija ei cu moartea.

– Foarte bună comparația.

– Lumea, iubitule, este plasa pescarului diavol, pe care o aruncă între oamenii fără de minte, ca să-i prindă. Și nu-l lasă să se descurce ușor pe cel care a intrat o dată în plasa lui. Și încet îl omoară, și sufletește, și trupește.

Lumea este ca o pânză de păianjen, ca o pânză a diavolului, pe care acesta o așterne intenționat între oamenii cei fără grijă și fără purtare de grijă. Și pe toți cei care se încurcă în pânza lui îi omoară, îi sfășie sufletește și trupește.

Sursa: Arhim. Spiridonos Logothetis, *Răspunsuri la întrebări ale tinerilor – Ortodoxia și lumea*, Editura Sophia, București, 2012

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 16 ianuarie	18:00	Vecernia și Litia
Marți 17 ianuarie	08:30	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfântul Cuvios Antonie cel Mare
Sâmbătă 21 ianuarie	18:00	Vecernia
Duminică 22 ianuarie	08:30	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 32-a după Rusalii (a lui Zaheu)

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

De va lăsa omul voia și cugetele sale și va face voia și cugetul lui Dumnezeu, pentru acela în lumea toată nu se va găsi nici loc, nici lucru care să-i împiedice mântuirea.

(Sfântul Petru Damaschin)

Nr. 195 / 15 ianuarie 2016

ARHIMANDRITUL
ELISEI

STAREȚUL SFINTEI MĂNĂSTIRI
SIMONOS PETRAS

TINERII, BISERICA ȘI MONAHISMUL

Pemptousia: *Gheronda, dacă tot am vorbit despre legătura Sfântului Munte cu lumea, aș vrea să vă pun o altă întrebare ce reprezintă frământarea multor creștini ortodocși, și nu numai, din Grecia și din afară, oameni ce vor să se apropie de creștinism și de viața duhovnicească autentică. Condițiile de viață s-au schimbat foarte mult în ultimii 30 de ani în mod practic dar și ca percepție a oamenilor. În mijlocul acestor schimbări radicale, care au schimbat foarte mult și modul de viață al oamenilor și influențează societatea dar și omul ca persoană, există vreun mod specific în care oamenii sunt atrași către Biserică și către monahism? Sau este greu să se întâmple acest lucru din pricina noilor condiții?*

Egumenul Elisei: Mereu în istorie au fost condiții dificile. Mereu a existat această dificultate și, dacă e să facem un excurs în istorie și în vremurile mai vechi, vom vedea că mereu a existat această problemă. Desigur, nimeni nu poate să țină pe loc evoluția, evoluția societății, a tehnologiei, a vieții oamenilor, în general. Nu ne putem întoarce înapoi, înainte trebuie să mergem și, prin urmare, trebuie să privim cu ochi buni, ca fiind ceva pozitiv ceea ce se întâmplă în societate. Desigur că Biserica va folosi câteva mijloace convenționale de „atragere” a oamenilor iar acestea se referă la modul în care îi „adunăm” pe oameni astăzi, modul în care le vorbim acestora, exemplele și parabolele pe care le folosim pentru a înlesni transmiterea mesajului și înțelegerea corectă a acestuia. Și Hristos a vorbit în parabole potrivite, acolo unde întâlnea oameni, la munca câmpului, la pescuit, cu animalele la păscut. A vorbit despre probleme comune oamenilor, despre sărăcie, boală, neputință și altele, toate acestea le-a prezentat în parabole. Și noi, astăzi, putem folosi foarte multe mijloace contemporane, mijloace de comunicare cu oamenii etc. Acest lucru nu este, însă, cel mai important pentru a-i aduce pe oameni în biserică. Oamenii vor veni la biserică atunci când vor avea dispoziția cunoașterii de sine. Nu este scopul nostru, al monahilor, să

strângem cât mai mulți adepți ai monahismului în biserici.

Dorește omul să se cunoască pe sine? Biserica două lucruri poate să ofere: viața veșnică și sfărâmarea morții. Biserica nu poate să ofere altceva. Ea are o organizare lumească, dar nu aceasta este misiunea ei, esența ei. Biserica este Trupul tainic al lui Hristos care spune: „*Are omul această dispoziție înlăuntrul său de a cunoaște adevărul?*”. Asta poate să ofere Biserica, viața și sfărâmarea morții. Biserica deține flacăra adevărului, adevăr care nu este din această lume, și, ori de câte ori ea încearcă să impună acest adevăr în lume, care trăiește după legile ei, lumești, Biserica eșuează. Ori de câte ori Biserica a vrut să demonstreze că este un organism puternic, a eșuat. Ea nu poate și nu trebuie să țină pasul cu tot ce se întâmplă în jurul ei, cu acest iureș al informației și al tehnologiei pentru că ea trăiește în timpul ei, are propriul ei timp. Toate se schimbă, însă un singur lucru nu se schimbă în privința Bisericii: Biserica este imaginea celor viitoare. Ea ne cheamă să ne spună ce se întâmplă dincolo de această lume, nu în această lume. Ceea ce se întâmplă în această lume o știu foarte bine alții, care cu asta se ocupă, nu este preocuparea principală a Bisericii ca să știe asta. Noi le putem spune oamenilor ceea

ce se întâmplă dincolo de această lume.

Monahismul este ca un sfeșnic care luminează și spune: „Există lumină!”. Care este această lumină? Lumina aceasta este modul de comunicare a omului cu Dumnezeu. Adică să învățăm cum să comunicăm, cum să ne unim, cum să-L înțelegem pe Dumnezeu. Așadar, Biserica aceste două lucruri poate să le ofere lumii și asta are să spună lumii. Deci, atunci când Biserica va vorbi în mod adevărat despre acestea, oamenii vor veni spre noi. Desigur, vom folosi și mijloacele potrivite pentru a-i chema pe oameni. Însă, nu acesta este lucrul cel mai important. Pentru că, de foarte multe ori, aceste mijloace nu au efectul scontat. Un exemplu în acest sens este Biserica Romano-Catolică. Aceasta a încercat mereu să fie în pas cu societatea, discursul ei a fost mereu un mesaj contemporan, actualizat, acel *aggiornamento* despre care cunoaștem, dar, cu toate acestea, a eșuat. Discursul ei nu a fost despre cele viitoare și a eșuat. Noi vorbim despre urcarea omului către Dumnezeu și coborârea lui Dumnezeu către om și cum, din această legătură, omul va dobândi și cele pământești necesare traiului, va fi mai liniștit, mai împăcat cu sine și cu ceilalți, dar vorbim și despre viața viitoare, despre faptul că nu trebuie să ne temem de moarte,

trebuie să ne obișnuim cu ea pentru că este doar o trecere. Acestea sunt lucruri pe care Biserica le-a propovăduit dintotdeauna, nu este ceva nou, și, atunci când vom vorbi cu convingere despre asta, noi, reprezentanții Bisericii, cu siguranță că mesajul Bisericii va fi înțeles de cei care își doresc cu adevărat să facă parte din ea.

Sursa: www.pemptousia.com

ARHIMANDRITUL SPIRIDONOS LOGOTHETIS

DESPRE GRIJILE LUMEȘTI

În fiecare clipă ne pândește pericolul acestei secularizări. În fiecare clipă, în fiecare oră, putem fi călăuziți către sinuciderea noastră duhovnicească.

– Ce-ați spus, sinucidere?!

– Da, sinucidere duhovnicească, pentru că asta este secularizarea, sinucidere duhovnicească. Cel care se încurcă în lume și în cele lumești se încurcă în plasa morții și, precum peștii care se încurcă în plasa pescarului și nu pot să scape sunt scoși din apă de pescar și mor, exact așa se întâmplă și cu oamenii secularizați, cu oamenii lumești,